

ת"פ 30268/03/12 - מדינת ישראל נגד ג' ט'

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 30268-03-12 מדינת ישראל נ' ט'
בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג' ט'

הנאשם

הכרעת דין

בתום דיון ההוכחות שנשמע בפני ביום 15/3/2015 הודעתי לנאשם כי מצאתי לזכותו מחמת הספק.

להלן נימוקי להכרעת הדין:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן - "החוק").
 2. כפי העולה מעובדות כתב האישום הרי שביום 31/5/2011 בשעה 02:30 או בסמוך לכך בעקבות חשדו של הנאשם כי אשתו בוגדת בו, איים עליה בדירתם שברח' * * * * * ב * * * * * בכך שאמר לה: "אם אני אתפוס אותך עם מישהו אני אהרוג אותך".
 3. מטעם המאשימה העידה האשה - המתלוננת, ומטעם הנאשם העיד הנאשם.
- עוד הוגשו לי במהלך הדיון שתי הודעותי במשטרה - הודעות לאחר אזהרה, האחת מיום 31/5/2011 שעה 03:38 - ת/1, והודעתו השניה מיום 31/5/2011 שעה 09:35 - ת/2, מזכר בדבר הקושי לקיים חקירה בעניינו נוכח קשייו בשפה העברית - ת/3, ת/4 - הינו דו"ח פעולה של השוטר אשר הגיע למקום הארוע בשעה 02:19, ת/5 - הינו דוח עיכוב בו נרשמה תגובת החשוד - הנאשם בה אמר: "רק רציתי לאכול".

4. בעדותה בבית המשפט מסרה המתלוננת כי הינה בת 27 עובדת כקופאית ביונות ביתן כי נישאה לנאשם עוד בהיותם באותופיה, בהיותה צעירה כי להם ילד בן 8, אשר בזמן הארוע היה בן 4 שנים.

לדבריה, כאשר חזרה מעבודתה לאחר משמרת ערב, התפרץ עליה הנאשם נוכח כך שלא היתה בעבודתה ולא הכינה לו אוכל. כאשר הגיבה ואמרה כי תכין לו אוכל, איים עליה שיהרוג אותה אם יתפוס אותה עם מישהו, הוא החזיק אותה, רדף אחריה לחדר וזרק אותה על המיטה ונוכח כך הזמינה משטרה. לדבריה, בעדותה בבית המשפט זוהי הפעם הראשונה שאירוע כזה קורה.

לשאלה מה היא מערכת היחסים העכשווית, השיבה: **"לא משהו מיוחד, ככה ככה"** (עמ' 13 שורה 13 לפרוטוקול).

בחקירתה הראשית, מסרה המתלוננת כי כאשר חזרה מעבודתה, בעלה, הנאשם, כבר היה בבית. השעה בה חזרה הייתה 23:00 או 24:00 בלילה.

כאשר עומתה עם גרסתה ועדותה במשטרה, בה מסרה כי היא זו שהייתה בבית כאשר בעלה, הנאשם, חזר מהעבודה, היא עמדה על כך כי כאשר חזרה מעבודתה בעלה, הנאשם, כבר היה בבית. עוד עמדה על כך כי באותו יום הייתה בעבודה במשמרת ערב.

כמו כן, חזרה בחקירתה הנגדית על גרסתה, שלפיה כאשר הודיעה לנאשם כי תכין לו אוכל הוא מייד התפרץ כלפיה, רדף אחריה, החזיק אותה בידיו וזרק על המיטה.

לשאלת הסנגור, כיצד זה לא מסרה על אירוע האלימות במשטרה. טענה כי כן אמרה את הדברים לשוטרים שהגיע לביתה.

עוד הכחישה גרסת הנאשם כפי שהציג לה הסנגור, שלפיה לאחר הוויכוח ביניהם על עניין האוכל, הוא הלך לישון בעוד שהיא יושבה בסלון וראתה טלוויזיה וכי הוויכוח ביניהם התחיל נוכח בקשתו כי תנמיך את עצמת קול הטלוויזיה.

המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי נישאה בעת היותה בת 18 ללא רצונה וכי לא רצתה כלל להינשא לנאשם. גם כאשר הגיעו ארצה, ביקשה המתלוננת להיפרד ממנו, אולם נוכח הריונה חשבה שהנאשם ישתנה.

לשאלת הסנגור לפיה התלוננה המתלוננת כנגד הנאשם בשל רצונה להיפטר ממנו ולהרחיקו מהבית, השיבה בשלילה וטענה כי לו רצתה לעשות כן הייתה עושה זאת עוד קודם לכן.

באשר לילד, הרי שבזמן האירוע היה אצל אמה כאשר תמיד בעת שהיא עובדת במשמרות הילד נמצא שם.

בסוף חקירתה הנגדית, כאשר חזר הסנגור והתריס כלפיה שהגישה תלונת שווא כנגד בעלה היא חזרה על כך שהיא פנתה למשטרה, נוכח כך שאיים עליה והרים עליה יד. בסוף עדותה, ולשאלת בית המשפט, אם היא מעוניינת להוסיף דבר מה נוסף, הצהירה כי היא רוצה להתגרש מהנאשם ולהיות לבד וכי כל מה שמסרה בעדותה בבית המשפט נכון והיא אינה משקרת.

5. הנאשם בעדותו בבית המשפט טען כי אשתו באותו היום לא עבדה כלל אלא הייתה בחופש,

הוא חזר בשעה 19:00 ומצאה כשהיא שוכבת על הספה. בשל כך שהוא רצה לאכול והכסף מצוי בידה, ביקש ממנה כסף אולם היא לא נתנה לו, גם הילד לא אכל. בתגובה, ענתה לו המתלוננת כי ימתין. היא יצאה לשוק לקנות חומס ובהמשך הלכה לבית אמה וחזרה אך בשעה 01:30. כאשר חזרה, ביקש ממנה הנאשם לאכול את החומס ואולם היא בתגובה השיבה לו שלא יבלבל את המוח. בהמשך הלך לישון אולם המתלוננת פתחה טלוויזיה כאשר אמר לה שהוא עייף מעבודה הוא ביקש ממנה להנמיך את הקול היא התקשרה למשטרה.

עוד הוסיף וציין כי מאז ילדה את בנם היא חולה בראש ויש לה בעיה. היא לא מקשיבה לו ומתחילה לכעוס. את בנם גידלו הוריה. בעדותו עמד על כך שאשתו לא עבדה באותו היום, הוויכוח ביניהם החל לאחר שהלך לישון בסמוך לחצות, אז לדבריו: **"שמעתי את הרעש ואמרתי לה למה המשטרה באה"** (עמ' 20 שורה 22).

עוד חזר הנאשם והכחיש הטענה שלפיה חשד בה שהיא בוגדת בו ולכן כביכול אמר את שאמר. בנוסף, הכחיש כי תקף אותה או שתפס את ידה ומשכה. (עמ' 20 שורה 26).

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע לראשונה ציין העובדה שבאותו הערב אשתו הלכה לבית אמה והוא השיב, שכן ציין זאת וכי ידוע לו על כך מאשתו המתלוננת וזאת בתשובה לשאלתו: **"היכן הייתה?"**. עוד מסר הנאשם בחקירתו הנגדית כי באותו הלילה לקח את בנו לבית אם המתלוננת זאת כאשר אשתו לא חזרה ובנו החל לבכות. בהקשר לכך ציין כי בעת שהביא את בנו לבית הורי אשתו, מי שפתח את הדלת היו אחיותיה של אשתו והן לא שאלו אותו לפשר העניין.

הנאשם הוסיף וציין לשאלות בית המשפט כי בעוד שאשתו חזרה הביתה היא לא הביאה את בנה ביחד עמה.

הנאשם חזר והכחיש בחקירתו הנגדית כי חשד באשתו כי בוגדת בו ובאשר למערכת היחסים הנוכחית, הרי שאכן הם גרים באותה דירה ואולם הוא לא מדבר איתה ופשוט שותק. (עמ' 25 שורה 6).

בהודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה, אשר נגבתה ממנו בשעה 03:38 באותו הלילה, ובסמוך לעיכובו, הוא ציין כי הגיע הביתה ואשתו לא הכינה לו אוכל, עוד ציין כי חזר לביתו מהעבודה, בשעה 19:30 בערב וכי אשתו הייתה בבית. נוכח כך שהייתה בחופש ולא עבדה. הוא ביקש ממנה אוכל אולם היא סירבה והוא הלך לישון.

הנאשם הכחיש כי איים על אשתו בכך שאמר לה שאם ידע שיש לה מישהו יהרגה. וכדבריו: **"ת. לא, סתם, זה אני לא אמרתי את זה, אסור במדינת ישראל להרביץ"**. (ת/1 עמ' 2 שורה 9). בהודעתו הנוספת במשטרה, ת/2, אשר נגבתה בשעה 09:30 למחרת באותו היום, חזר והכחיש כי איים על אשתו, הוא ציין שוב כי כאשר חזר מהעבודה ביקש ממנה אוכל, המתלוננת השיבה לו שאין אוכל, אז אמר לה להביא חומס ומים, היא יצאה לשוק, אולם חזרה ואמרה שלא מצאה. אז הטיח בה הנאשם ואמר לה שהיא הייתה בחופש כל היום ומדוע לא קנתה לו אוכל. לאחר מכן הוריד בגדיו והלך לישון: **"היא התחילה לראות טלוויזיה, ביקשתי ממנה להנמיך, בגלל זה היא הזמינה משטרה"** (ת/2 עמ' 2 שורות 6-7).

בתשובה לשאלת החוקר: **"ש. אשתך אומרת שאתה איימת להרוג אותה. ת. אם אמרתי דבר כזה, אני נותן את הצוואר שלי"**. (ת/2 עמ' 2 שורות 11-13).

6. מדו"ח הפעולה של השוטר, שהגיע למקום בשעה 02:23 לאחר שהודעה על האירוע הייתה בשעה 02:19 עולה כי תוכן ההודעה של המתלוננת היה שהחשוד- הבעל, אינו נותן לה לישון, והיא מחכה מחוץ לבית. כאשר הגיע השוטר למקום, מצא דווקא את החשוד מחוץ לבית. השוטר נכנס לדירה, ומצאה מסודרת ללא סימני אלימות. כאשר פגש המתלוננת, טענה בפניו כי בעלה אינו נותן לה לישון, עוד טענה כי נמאס לה מבעלה שכן הוריה חיתנו אותה, עוד בהיותם באתיופיה. עוד מסרה לשוטר, כי כאשר בעלה בא הביתה, ביקש ממנה לתת לו אוכל, החל לריב עימה, איים עליה שיהרוג אותה כי חשד בה שבוגדת בו, טענה שאין לה כדבריה בסיס.

דין והכרעה:

7. לאחר ששמעתי את העדים, המתלוננת והנאשם, ועיינתי ביתר הראיות, לא מצאתי כי יש באפשרותי להעדיף את גרסת המתלוננת על גרסת הנאשם, ולקבוע על פיה הממצאים המרשיעים את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

עיקר המחלוקת בגרסאות מתייחסת לעצם אמירת האיום ואולם מעבר לה, נשמעו גרסאות סותרות גם בעניינים אחרים. לטענת המתלוננת, הרי שבאותו יום הייתה במשמרת ערב, וכאשר חזרה ממנה, היה הנאשם כבר בבית. בעוד שלגרסת הנאשם, באותו היום הייתה המתלוננת בחופש, לא עבדה, שהתה בבית כל היום והיא הייתה בבית כאשר חזר מעבודתו.

עוד נטען על ידי המתלוננת כי היא זו שלקחה את בנם, שהיה אז כבן 4, לבית הוריה, בעוד שהנאשם טען כי הוא זה שלקחו לשם, לאחר שאשתו יצאה לקנות אוכל, והוא, הבן, החל לבכות. נכון אמנם כי עניין זה לא מקבל ביטוי בהודעותיו של הנאשם, ואולם, אין בכך כדי להצביע על כך ששיקר בהקשר לכך, בעדותו בבית המשפט, שכן נקודה זו לא עלתה במהלך החקירה המשטרתית.

לעניין השאלה, האם המתלוננת עבדה באותו היום או הייתה בחופשה, הרי שהנאשם מסר זאת כבר בתחילת הודעתו הראשונה, שנגבתה מייד בסמוך לעיכובו. בתשובה לשאלת החוקר מה היה בבית לאחר שחזרת, השיב הנאשם: **"ת. היום אישה שלי חופש, לא עובדת היום, תביא לי אוכל היא לא הביא לי אוכל וזהו, אני הכל לישון במיטה אני כל היום בעבודה"**. (ת/1 עמ' 1 שורות 6-7). יצוין, כי חיזוק לגרסה זו מצוי דווקא בדו"ח הפעולה של החוקר, ת/4 בו רשם דבריה של המתלוננת ולפיהם: **"והיום הוא בה (כך במקור ש.ש.) הביתה וציפה שתכין לו אוכל והתחיל לריב עימה"**.

תהייה נוספת העולה מעדות המתלוננת היא עדותה בבית המשפט, בדבר הפעולות הפיזיות והאלימות שנקט כלפיה בנוסף לאיום ולפיהם; החזיק אותה בידיו, רדף אחריה לחדר וזרק אותה על המיטה. גרסה אשר לא נמסרה בעדותה במשטרה ואף לא בדבריה לשוטרי שהגיע למקום, גרסה שנשמעה כאמור, לראשונה, אך בבית המשפט.

8. בהתחשב בכל האמור ונוכח כך שלא מצאתי כי יש באפשרותי להעדיף את עדותו של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם, מצאתי כאמור, להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

9. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

10. הכרעת דין זאת תועבר אל הצדדים בדואר על ידי המזכירות.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, במעמד הצדדים

חתימה